

— Иди въ гората и поржчай на всичкитѣ живи гадини да млъкнатъ, да не би да ми разбудятъ рожбата, че е заспала сладъкъ сънь.

Щурчето окачи цигулката си на клончето надъ Исусовата глава и подскокна навжтре между дърветата.

Най-напредъ то срещна вѣтъра и му обади защо го е проходила светата Майка.

— Спри! — каза то — не шумоли по листата, не люшкай клонитѣ, че ще събудишъ Божия синъ.

Вѣтърътъ притаи дѣхъ и се потули въ една тиха долчина.

По-нататкъ мѣничиятъ цигуларь срещна една мравка мѣкне цѣла сламка на гърбъ и събаря всичко напреде си.

— Чакай, защо си дигнала такава олелия?

— Правя си колиба, и бързамъ да я покрия — защото може до довечера да завали, кжде ще подслоня челядъта си?

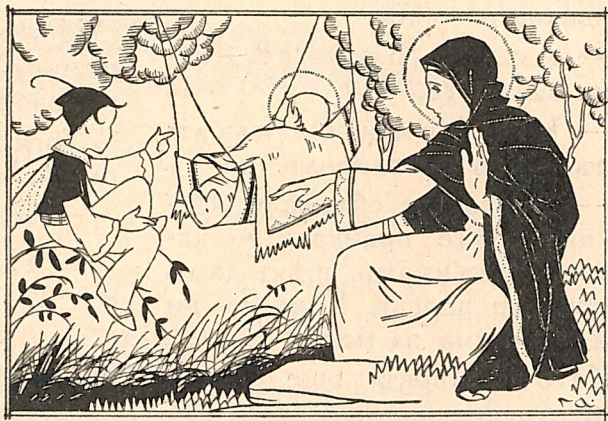
— Спри малко. Заспалъ е Божиятъ синъ подъ едно яворово дърво — ще го събудишъ. Не бой се — до довечера дъждъ нѣма да удари.

— Тѣй ли? — рече мравката

и сне отъ гърба си сламката. Сложи я на земята, попѣлзѣ отгоре ѝ и напече гърбъ на слънцето.

Пое щурчето къмъ пустинята. Залута се по пѣсъцитѣ. Вървѣщо вървѣ, насреща му изведнажъ се зададе единъ лѣвъ съ настрѣхнала козина.

— Кжде? — попита го цигуларчето.

— Отивамъ на оня баиръ да изрева съ цѣлото си гърло, нали съмъ царь на всичкитѣ животни въ гората. Искамъ да ми дойдатъ войницитѣ, че ще ги вода на бой срещу лѣва отъ другата пустиня.

— Кои ти сж войницитѣ? — попита щурчето.

— Мечкитѣ, вълцитѣ и зайцитѣ.

Щурчето му се помоли да